

Дејан Стојиљковић

СРПСКИ
ВОЈНИК

Vukotić
Media

www.vukoticmedia.rs

Београд, јул 2015.

Дејан Стојиљковић

СРПСКИ ВОЈНИК

M
Vukotić
Media

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА

Реч „војник“ долази од речи „војевати“ или „војна“ што је био сџари израз за рати у Срба.

Књиџа која је прег вама није, баш као и моја прећходна „Највеће срџске битке“ (Вукоћић медиа, 2014) историјска сџудија у ужем смислу џе речи, ни уџбеник, ни хресћомаћија. Она је нека врџа историјској прећлега једној занимања у нас - војничкој.

Може слободно да се каже да је најоредо са свим остџалим занимањима које је један прећсечан Србин имао кроз историју, он био борац и ратиник. У већини случајева, џа њеџова дужност била је изнућена, јер је он преваходно хџео да буде неко ко се сџара о својој породици.

Мећућим, она већа породица, држава, народ, прећжила је од њеџа да се сџави њој у службу.

Тако је настџала војска.

Тако је настџала леџнда о срџском војнику.

Д. С.

Илустрације на јојлављима књије сликар Владимир Бецић

ΠΡΕΚΟ
ΡΑΪΣΚΕ
ΡΕΚΕ

На Пајтиніеровој карти смешћени су Венди међу Дунавом и Дњесіром. Од Висле до Дњесіра цео простор припада, углавном, Словенима; на том подручју они осіају кроз чиставо доба хисторије, ширећи се одаице на југ, исток, и на запад. Код већине писаца они су приказани као „врло велик народ“ или „као безбројна племена“.

(Владимир Ђоровић)

У давна времена, када су наши словенски преци тек почели да походе ове крајеве на којима данас живимо ми, њихови потомци, и потомци оних које су ти Словени затекли на овим просторима, племена сишла са Карпата, од онога што данас знамо под именом Балкан и Европа - делила је једна река.

Ту реку знамо данас по имену Дунав. У то време су је звали Истар.

На левој страни те велике водене масе, која је попут циновске змије секла кроз балканско полуострво у свом неумољивом путу ка ушћу у Црно море, словенска племена су нашла уточиште. Привремено, додуше. Иако је велика сеоба народа постала аксиом у нашој и страниј историографији, многи је данас, ипак, оспоравају, толико, да неки тврде како се она уопште није десила. Свеједно, словенска племена се помињу у делима многих путописаца а њени припадници - као изванредни ратници.

У то време стари Словени су живели у некој врсти родовског уређења. Сама реч „род“ (која, наравно, данас има сасвим другачије значење) у та стара времена означавала је основну ћелију тог племенског друштва, баш као што је то породица данас.

Родови би се касније удруживали у племена, а племена у племенске савезе. Од тога колико је велики и моћан

племенски савез зависила је и војна сила којом је располагао. Та словенска армија, очију стално упртих у југ, чекала је свој час, јер, како су то тврдили многи, од обичних војника, преко врачаева и занатлија, па све до племенских поглавица - Балкан је био обећана земља за Словене.

И зато су стално гледали преко велико воде, преко Истара, ка местима у магли која тек треба да досегну и покре.

Освајање животног простора на Балкану, било је, савременим речником изражено, нека врста примарног војног циља савеза словенских племена.

И у сваком од тих племена, у војсци коју су чинили сви физички способни мушкарци и која је требало да на својим леђима изнесе тај огромни напор, били су ратници, ратници-номади фактички, јер су се бавили земљорадњом, узгојом стоке и ловом... Такав је био наш словенски предак и такав је, у исту руку, био и словенски ратник у времену када се живело у родовској заједници, под истим кровом од трске, делећи сваког дана друго парче неба, земље и хлеба. Због тога не треба да чуди та жудња са којом су очи словенских ратника премеравале наизглед бескрајни простор од једне до друге обале Дунава у болном ишчекивању да се та граница пређе и оствари неки бољи, извеснији живот.

Зато су у рат ишле читаве породице.

Жене и деца, додуше, нису учествовали у борбама, али су били пратња војсци у походу. Наши словенски преци су са собом водили и носили све што поседују, самим тим, сваки њихов рат, свака битка - била је на све или ништа.

Словени су први пут велику реку прешли 519. године, у једном неуспешном походу на југ, али су брзо били одбијени, па су морали да сачекају још десет година на поновни прелазак. Тада су били далеко успешнији и

без много борби продрли дубоко у територију тадашњег РOMEЈСКОГ царства, користећи одсуство и заузетост ви-зантијске војске походима у Персији, Африци, Италији и Шпанији. Та инвазија имала је невероватно велике раз-мере: за врло кратко време, словенска племена стижу до Тракије, Драча, на обале реке Марице, па чак и до Истре.

У то време, Словени и даље нису били хомоген народ, сваки род је имао племе коме припада, свако племе свог старешину. Понекад би се борили одвојено, без садејства, за своје породице и своје богове.

Какав је, дакле, био тај словенски ратник, чија крв и данас, макар делимично, тече у нашим венама? Како се борио? Какве је вештине користио у борби? Каква је била његова филозофија ратовања? Којим оружјем је баратао? Колико је био увежбан и вичан оружју? Са каквим мисли-ма и осећањима је одлазио у битку? Да ли је мрзео непри-јатеља или га је поштовао? Можда обоје?

На сва ова питања постоје одговори и многи ће се из-ненадити када спознају праву природу словенског рат-ника који је водио у неизвестан поход жену, синове и кће-ри, молио се Перуну и Сварогу да му да снаге и сањао плодне равнице на десној обали рајске реке Истар.